

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 75

гр. Пловдив , 14.06.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
закрито заседание на четиринадесети юни, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев
Членове: Мария П. Петрова
Стоян Ат. Германов

като разглежда докладваното от Мария П. Петрова Въззивно частно
гражданско дело № 20215000500307 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.274 и сл. от ГПК.

Постъпила е частна жалба вх.№720/25.05.2021г. от Д. Й. В. с
ЕГН:*****, от гр.П., ул.“Д.№19, чрез пълномощника му адв.В.С.,
против Определение №41 от 17.05.2021г., постановено по гр.дело
№276/2021г. по описа на Окръжен съд-Пазарджик, с което е прекратено
производството по делото на основание чл.130 от ГПК. Жалбоподателят
счита определението за незаконосъобразно, необосновано и постановено при
съществени процесуални нарушения, тъй като не е взето предвид, че цената
на иска е над 10000лв., поради което административният ред е неприложим в
случая и не следва да бъде изчерпван, а съдът се е позовал на неотнормирана
практика на ВКС. Претендира за връщане на делото на окръжния съд за
продължаване на съдопроизводствените действия.

Частната жалба е подадена в срока по чл.275,ал.1 от ГПК; изхожда от
легитимирано лице – ищеца; касае обжалваемо, съгласно чл.274,ал.1 във
връзка с чл.130 от ГПК, определение с преграждащ по-нататъшното развитие
на делото характер, и откъм съдържание и приложения е редовна, поради
което се явява допустима, а, разгледана по същество, съдът я намира за
неоснователна по следните съображения:

С искова молба вх.№121/08.04.2021г. ищецът Д. Й. В. е предявил против

П.Р.Б. иск с правно основание чл.26,ал.1 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение в размер на 100000лв. за претърпени от него неимуществени вреди вследствие нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл.6, §1 от ЕКПЧОС, основаващ се на твърдения срещу него да е водено ДП№1117/1997г. по описа на 02 РУ на МВР-С., прокурорска преписка №5159/1997г. по описа на СРП, за това, че е извършил грабеж на движими вещи – престъпление по чл.199,ал.1 от НК, в съучастие с още две лица, по което в продължение на една година и шест месеца бил задържан под стража и същото било прекратено с Постановление от 03.02.2021г. поради давност, като воденото наказателно производство в течение на 24 години в нарушение на всякакви разумни срокове и условията, в които бил задържан, както и, че изобщо бил задържан, му причинили значителни неимуществени вреди. С исковата молба е поискано да се изиска от Министерство на правосъдието да представи препис от споразумението, което било постигнато пред ЕСПЧ по жалбата на И.М.И.. С исковата молба е представено цитираното в нея Постановление от 03.02.2021г. на Софийска районна прокуратура за прекратяване на наказателното производство по ДП№1117/1997г., образувано против ищеца и още две лица за престъпление по чл.199,ал.1 от НК. Представено е и решение от 10.01.2008г. на ЕСПЧ по делото И.И. срещу България.

С Разпореждане №29 от 28.04.2021г. окръжният съд е оставил без движение исковата молба да уточняване каква е връзката с настоящия спор на твърдяното споразумение между Министерство на правосъдието и И.М.И., както и проведена ли е административната процедура по реда на Глава трета „а“ от Закона за съдебната власт, и ако да – да представи доказателства, както и четливо пълномощно за адв.С., чрез когото е подадена исковата молба, в едноседмичен срок от съобщението с указване на последиците при неизпълнение – връщане на исковата молба и прекратяване на производството по делото.

В дадения срок ищецът е подал молба вх.№476/11.05.2021г., с която е представил надлежно пълномощно, и е заявил, че, според него, не е необходимо да се изчерпва административната процедура, защото тя е само за случаите, когато се претендира до 10000лв., но, въпреки това, подал на 26.04.2021г. заявление и всеки момент очаквал от там отказ или указания, а

решението на ЕСПЧ е от значение за размера на обезщетението.

С обжалваното Определение №41 от 17.05.2021г. окръжният съд е приел, че правната възможност на гражданите и юридическите лица да претендират обезщетение за вреди като предявят иска по чл.2б,ал.1 от ЗОДОВ е обусловена от наличието на абсолютните процесуални предпоставки, установени в разпоредбата на чл.8,ал.2 от същия закон, а именно да е изчерпана административната процедура за обезщетение на вредите по реда на Глава трета „а“ от ЗСВ и да няма постигнато споразумение, което правило да не се дерогира от обстоятелството, че претендираната в случая сума в размер на 100000лв. е по-голяма от посочената в чл.60а,ал.3 от ЗСВ, позовавайки се на Определение №3192 от 01.10.2018г. на САС по в.гр.дело №4841/2018г. Приел е, че, съгласно чл.8,ал.3 от ЗОДОВ, когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага, а в случая е предвидено този закон да се прилага само след изчерпване на административната процедура и ако не се стигне до споразумение по обезщетението, а не ако ищецът не прибегне до тази процедура, независимо от съображенията му за това, в каквата насока да е Определение №274 от 11.04.2014г. на ВКС по ч.гр.дело №914/2014г. Обобщил е, че, с оглед липсата на приключила процедура по административен ред, която, макар и да е висяща в момента, доколкото трае 6 месеца от постъпване на заявлението /чл.60ж от ЗСВ/, искът се явява недопустим, тъй като изчерпаната административна процедура е процесуална предпоставка за допустимост на гражданския иск за обезщетение на причинените вреди по чл.2б от ЗОДОВ, позовавайки се на Решение №62 от 09.03.2016г. на ВКС по гр.дело №3714/2015г. По така изложените съображения окръжният съд е прекратил производството по делото.

Настоящата инстанция споделя приетото от окръжния съд с обжалваното определение. Със ЗИДЗОДОВ /ДВ, бр.98 от 11.12.2012г./ за първи път с приетата разпоредба на чл.2б се предвижда право на иск за обезщетяване на вреди от нарушение на правото по чл.6, § 1 от ЕКЗПЧОС по специалния закон, като до тогава такъв иск се е разглеждал по общия исков ред. В тази връзка е приета и нова разпоредба на чл.8,ал.2 от ЗОДОВ, според която гражданите и юридическите лица могат да предявят този иск по приключени производства само, когато е изчерпана административната

процедура за обезщетение за вреди по реда на Глава трета „а“ от Закона за съдебната власт, по която няма постигнато споразумение. Процедурата по чл.60а и сл. от ЗСВ се отнася само до приключени, а не и висящи, граждански, административни и наказателни производства и прекратени досъдебни производства, и следва да бъде инициирана със заявление в 6-месечен срок от приключване на съответното производство, съгласно чл.60а,ал.4. Така приетите нови разпоредби са с действие занапред и се отнасят до случаите, в които делото, по което е допуснато нарушението, е приключило с окончателен акт след влизането им в сила. За заварените случаи пар.8,ал.2 и пар.9 от ЗИДЗОДОВ /ДВ, бр.98 от 11.12.2012г./ предвиждат 6-месечен срок от влизането му в сила за подаване на заявление за обезщетение по реда на Глава трета „а“ от ЗСВ, когато делата, по които са допуснати нарушенията, са приключили с окончателен акт към тази дата и не са изтекли повече от 6 месеца от постановяване на окончателния акт. Допустимостта на исквете в тези случаи също е обусловена от изчерпване на административната процедура за обезщетяване, съгласно чл.8,ал.2 от ЗОДОВ. В останалите случаи, в които производството по делото, по което е допуснато нарушението, е приключило с окончателен акт преди повече от 6 месеца от влизане в сила на посочените нормативни промени, лицата не могат да подават заявление за обезщетяване по административен ред, нито да предявят иска по чл.2б от ЗОДОВ, а следва да предявят правата си по общия исков ред на чл.49 от ЗЗД. В тази връзка производството по обезщетяване на вреди от нарушението на правото за разглеждане и решаване на делото в разумен срок е уредено като двуфазно и изчерпването на административната процедура е процесуална предпоставка за допустимостта на иска по чл.2б от ЗОДОВ. Без значение за това е ограничението по чл.60а,ал.3 от ЗСВ на максималния размер на обезщетението /не повече от 10000лв./, което пострадалият би могъл да постигне в рамките на административната процедура, на което жалбоподателят в случая неоснователно акцентира. То е от значение дали ще бъде постигнато споразумение, като именно липсата на такова в рамките на административната процедура е предпоставка за допустимост на иска. В конкретния случай тази предпоставка е приложима, тъй като досъдебното производство, което ищецът твърди да е проведено в неразумен срок, е образувано през 1997г., т.е. преди влизане в сила на ЗИДЗОДОВ /ДВ, бр.98 от 11.12.2012г./, и е прекратено с постановление от 03.02.2021г. – след влизане в

сила на този закон. Ищецът твърди да е подал заявление за обезщетение по административния ред на Глава трета „а“ от ЗСВ в преклузивния 6-месечен срок от постановлението за прекратяване, но не е представил доказателства в тази насока, нито такива за приключване на процедурата без постигане на споразумение, поради което на този етап предявеният от него иск се явява недопустим и правилно с обжалваното определение производството по него е прекратено на основание чл.130 от ГПК, поради което същото следва да се потвърди.

Предвид изложените мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №41 от 17.05.2021г., постановено по гр.дело №276/2021г. по описа на Окръжен съд-Пазарджик, с което е прекратено производството по делото на основание чл.130 от ГПК.

Определението подлежи на обжалване с касационна частна жалба пред ВКС на РБ в едноседмичен срок от връчването му на жалбоподателя.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____